

Weera Sergeijewna

A. Ruissalo.
(Jatkoa)

On kulunut lähes kuu, kun Tolstoi oli käymässä perheen luona. Hän oli nyt taloon jälleen ajautunut vielä saurdestaan. Kuitenkin oli jo toiveita hänen paranemisestaan. Maria oli niin ollen jo onnellisempi, kun elämä näytti menevän eteenpäin paremmin kuin tähänasti.

Hän oli jo hyvinvoivan näköinen, kun oli saanut jo hieman levätä pitkien, unettomien öiden jälkeen.

Tolstoi alkoi puhutella Sergeijä, sillä hän huomasi sairaan olevan jo kyllin hyvissä voimissa, että saattoi huoleitta jutustella hänen kanssaan.

— Oletteko tullut keskustelemaan siitä viime kerralla esittämästänne asiasta? kysyi Sergei heti suoran.

— Olen, vastasi Tolstoi lyhyeen.

— Olen siitä keskustellut vaimoni kanssa, jatkoi Sergei. Se on kovin vaikeaa hänelle, mutta ehkä siihen on pakko suostua. Onhan vielä paljon aikaa siihen, kun se korkea herrasväki tarvitsee imettäjän?

— Puolitosta kaukautta, ilmoitti Tolstoi.

Maria oli poistunut huoneesta keskustelun aikana. Hän ei tahtonut olla kuulemassa, kun hänen oikeutensa omaan lapseensa siirretään toisen lapselle.

— Se on kauheaa... eikä muuta mahdollisuutta ole. Täytyy tarttua apuun, ainakin hukkuva oljenkorpeen, ennenkuin syvyyteen vajoa. Hyvä Jumala, onko tämä todellakin sinun tahtosi, että näin rangaistakaan onnetonta äitiä. Näin valittiin äiti, jonka tuntoja yksikään mies ei pysty arvioimaan. Ei edes hänen oma miehensä.

Sergein äiti meni lohduttamaan

OLANTHA: Kuka te olette herraseni?

TYÖ: Minä olen työ, Kapitalismin seuraaja. Antaessanne hänelle sydämen, luulitte tehneenne hänelle hyvän työn, mutta erehdyitte — sillä te tapoitte hänet. Kapitalismi ei voi elää sydän rinnassaan — jos se niin tekisi, ei se enää olisikaan Kapitalismi. Minä otan nyt Kapitalismin paikan.

OLANTHA: Mutta — Voitteko sen tehdä?

TYÖ: Kyllä. Minä voin sen tehdä. Kautta aikojen olen se ollut juuri minä joka olen valmistanut kaiken. Minä olen ruokkinut ja vaatettanut mailman. Minä olen pannut kaikki pyörät pyörimään ja minä voin ne pysähdyttääkin, jos haluan. Kapitalismi ei ole koskaan tehnyt mitään, kävellyt vaan ympäri, pitäen suurta ääntä, valaten kaiken tuotannon ja ottaen lahjana kaiken töitteen tuloksen. Hän on näännyttänyt miljoonia nälkään, siksi, että muutamat harvat saivat elää ylellisyydessä, loistossa ja toimettomuudessa. Hän antoi nälkäisten miesten näännyttävä kadulle työttömänä, käyttäen tuotannon palveluksessa lapsia ja niiden itku —

KEIJUKAISET: (Nyökkäävät päätään) Niin, niiden itku — Voitko sinä vaijenta sen?

TYÖ: Voin ja tahdon sen tehdä. Tästä alkaen ei enää yhdenkään lapsen tarvitse mennä työhön, vaan sensijaan käydä koulua, leikkiä ja olla onnellisia ja vapaita. Tuon vaikerovan, tuskaa ja kauhua herättävän itkun sijaan, joka johtui puutteesta ja kärsimyksistä, kaikukoon heidän iloinen nau-runsa ja vapauslaulunsa.

Maria. Hän pyyhki pois kyynleet tyttärensä silmistä ja he menivät jälleen tupaan.

Tolstoi halusi lohduttaa Mariaa sillä, että hän saa kaikki mukavuudet mitä hän ikinä tarvitsee, joutessaan rikkaan lapsen imettäjäksi.

— Teidän ei tarvitse murehtia mistään, puhuu hän lempeästi. Te saatte vapaan hoidon Pietarissa synnytyslaitoksessa. Siellä pidetään teitä täyst huoli, kunnes olette aivan terve. Saatte mennä sinne vaikka heti, jos haluatte. Kun olette onnellisesti suoritunut laitoksessa, voitte mennä lääkäriin tutkittavaksi. Se-lainen on herrasväen määräys. Imettäjän täytyy olla ehdottomasti terve.

Talon vanhuksat hyväksyvät ehdot lomfellä, mutta Marian mielestä ei ole vielä saatu tietää. Hän on surullinen ja miettiväinen. Hetken viittilöön jälkeen lupaa Maria suostua. Hän puhuu kuin uhmaten:

— Parempiosatset eivät ajattele lainkaan, että köyhänkin äidin rinnassa sykkii rakastava sydän. Kukaan äiti ei jättäisi omaa lastaan toisten armolle, jos ei olisi pakko. Ken säälii köyhää? Hän on orja!

— Oma, rakas vaimoni, ei sinun tarvitse suostua, jos et voi, tyynnyttääkin Sergei.

Maria suostuu kuitenkin ja lupaa olla valmis lähtemään Pietariin kahden viikon kuluttua.

Tolstoi ottaa taskustaan monta kultarahaa ja antaa ne Marialle. Sitten hän ilmoittaa, että viikon kuluttua tullaan Maria hakemaan.

Tolstoi poistui, kun sai asiansa päätökseen.

Eräänä aamuna herää Maria harmaiden sisarten sairaalassa. Kirkas auringonvalo pikistää sisään akkunoista. Maria nousee katsomaan Nevan kristalliskirkasta vettä, joka virtaa hänen akkunansa ohi. Hänen ajatuksensa liitelevät köyhään ko-

PHILIP: Nyt tunnen sinut. Sinähän olet sama mies joka usein tapasit seistä saipualatikon päällä kadunkulmissa, kehoittaen kaiken mailman köyhälistöä liittymään yhteen. Sinun nimesi on sosialismi, eikä olekin?

TYÖ: Oikein. Yksi minun nimistäni on Sosialismi — se on minun poliittinen nimeni. Työ, on toinen nimi, jolla olen tuttu kaikkialla. Vapaus, on eräs nimistäni, jolla minut myöskin hyvin tunnetaan. Ja kutsuttakoon minua millä nimellä tahansa, minä tahdon pelastaa työtätekevän luokan orjuuden kahleista. Lasten itku, joka johtui ravinnon, auringon y.m. puutteesta, ei pidä enää milloinkaan kuuluman.

OLANTHA: (Taputtaa käsiään) Hyvä, hyvä. Nyt tulevat kaikki pikkulapset onnellisiksi ja meidän työmme on päätetty, itku on vaijennut. Laulakaa pikku keijukaiseni, laulakaa. Laulakaa meidän kaikkien, sillä yleinen riemu täyttää nyt mailman. (Keijukaiset, Haltiattaret, vartioväki y. m. muodostavat puoliympyrän, jonka keskellä on Työ, Olantha, Philip ja Nar-sissi).

Loppulaulu. Lasten suusta laulut kaikaa kautta mailmojen. Nyt on leikin, riemun aika, aika keijuisten. Murtunut on kaikkialla kapi-taali pois työllä ompi ylin valta. Lasten laulut soi. Hurraa — Hurraa, Työn on voitto kilvan riemuitkaa, alkanut on aamun koitto maa on vapaana.

Esirippu.

tiin, jonne täytyi jättää miehensä, joka vielä oli Jonkunverran sairaana. Hänen täytyy tottua kohtaloonsa, millainen se sitten lieneekin. Harmaiden sisarten huolenpidossa saa hän olla toistaiseksi.

Tämä luostari sijaisee Nevan rannalla, köyhien kaupunginosassa. He pitävät synnytyslaitosta, johon enimmäkseen tuli avioliiton ulkopuolella synnyttäviä naisia. Jos nainen synnytti tytön ja halusi sen jättää luostariin, kasvatettiin se siellä nunnaksi. Jos syntyi poika, hankkivat sisaret hänelle kodin sellaisiin perheisiin, jossa ei ollut lapsia. Maria otettiin tänne sairaalaan erityisestä pyynnöstä. Joku Marialle tuntematon yhäinen rouva oli hänet toimittanut luostarin sairashuoneeseen.

Luostarin ympäristö näytti Marialta miellyttävältä. Pihä oli siisti monenlaisine puistutuksineen ja kukkineen.

Mariaa oudostutti, kun hänellä oli sairaalassa enemp oikeuksia, kun toisilla siellä olevilla naisilla. Eräänä päivänä hän kohtasi käyttävässä erään nuoren naisen, joka odotti aikansa. Nainen oli nuori, tuskin parinkymmenen iässä. Maria oli väljässä puvussa ja oli menossa aamujumalan palvelukseen. Hän kysyi naiselta, eikö hänkin halua tulla mukaan. Nuori tyttö surullisena vastasi, että langennutta ei sinne lasketa. Maria meni ikkunan luo ja istui pehmeälle tuolille. Ajatteli yhteiskunnan hylkäämien tyttöraukkojen tilaa ja katseli virtaavaa Neva-jokea. Eräs nanna, jota kutsuttiin sisar Veeraksi, tuli hänen luokseen. Maria piti tavattomasti tästä sisaresta, hänen miellyttävästä käytöksestään. Hän toi kauniin myssyn Marialle ja käski hänen tulemaan alas. Sisar johti hänet alas abbedissan yksityishuoneeseen.

Vaunut pysähtyivät luostarin eteen ja yhäisiä naisia astui niistä ulos. Heidät johdettiin abbedissan huoneeseen, jossa Maria oli odottamassa. Nyt arvasi Maria ketä sieltä tuli. Se oli varmaankin yhäinen rouva, joka halusi hänet lapsellensa imettäjäksi.....

Maria oli taas kotona, hän palasi Harmaitten sisarten luostarista kotiin, jättäksensä lupsensa isoäidin ja miehensä hoitettavaksi. Pikku tytär hänellä oli, kaunis pikku lapsi.

Köyhät naapurit toivat Marialle pikku lahjoja. Jotkut toivat lapselle vaatekappaleita, toiset naiset toivat äidille tullaipöytäkirjoita. Maria asetta naisten tuomat lahjat pöydälle. Heillä on aika jo rientää kirkkoon, jossa täällä ristitään Marian ja Sergein pikku tytär. Hän ajattelee tyttärelleen sopivaa nimeä. Harmaitten sisarten luostarissa hän ihastui kauniiseen Veeraan, jonka nimi oli Narshinski. Maria toivoi, että hänen tyttärestään tulisi niin kaunis ja jalo, kun sisar Veera. Sunnuntaina oli pienet kemut pikku Veeran kunniaksi.

Marian sydämeen hiipi tuska. Hän on myynyt pikku Veeransa oikeudet toisen lapselle. Hänen täytyy pian jättää pikku pulmusensa ja rientää ruokkimaan rikkaan rouvan lasta.

— Syytätkö äitiäsi, kyseli Maria surullisena pikku lapseltaan. Sinä vaton pikku enkelini, sinä et vielä mitään ymmärrä, etkä mistään mitään tiedä. Elämän myrskyiset mylerrykset ovat sinulle vieraita lapsiksesi. Kun joskus herää kaikesta tietoiseksi, niin ymmärräthän minua ja annat anteeksi äidillesi. Rikkivetyin sydämiin lähti uneton äiti lapsensa keuhon tuota.....

(Jatk.)

LOS ANGELES, CALIF.

Ennenkuin tämä on luettava, on kai joulun ja meidän juhlat ohit, nim. joulujuhlat. Niiden aika täytyi muuttaa lauantaisista sunnuntaihin, sillä ei haalla saanutkaan käyttää

joulupäivänä vaikka oli enemmän luovattu.

Niistä meidän ompeluseuran myyjäisistä täytyy mainita, että ne ei varsin lupiin menneet, sillä puhdas tulo oli \$156.33, vaikka liput ei menneet kaikki-muuten kuin huutokautalla, johon kai oli syynä se, että ne myyjäiset olivat liian lähellä joulua. Ja myöskin, että täällä ovat oppineet alennusmyynnillä saamaan, koska jo puolivälissä kyselyt, milloin niitä saa alennuksella, nim. lipuja.

En malta olla mainitsematta muutamien tämän kylän suomalaisten luokkakäsitteistä.

Eräs veli ihmetteli, että kyllä suomalaisilla ei ole järkeä, kuin ne usein kerjäävät rahoja keskenään, joilla ostavat kahvia, sitten keittävät kahvin ja ostavat sen, ja nillä rahoilla ostavat resuja, joista neulovat vaatteita, ja sitten taas ostavat vaatteet. Veljemme ei moista menettelyä käsittä, mutta kun hän kulkee joukosamme kauemmin, niin luulen hänenkin järkensä rupeavan pettämään siten, että hänkin käsittää, että yhteistoiminta on voimaa.

Me suomalaiset joskus ajattelemme, että olemme niin ja niin paljon tehneet kuin täytämme tuon veljen mainitsemat työt, mutta tekomme on liian pienet, kun luomme silmäyksellä mitä olisi todella tehtäviä. He ovat tehneet kaikkensa, jotka on antaneet henkensäkin pyhän aatteen alttarille. On liian vähän ajatella aina oma etujaan, miten voisi itsensä parhaiten hyödyttää. Alkamme vaatii meitä toimintaan yksi kaikkien ja kaikki yhden edestä.

Osaston 12 p:n kokouksessa m. m. valittiin 7-henkinen näytelmäkomitea, jonka tehtävänä on näytelmän harrastaminen osaston toimeenpanemisiin iltoihin.

Valittiin kaksi henkeä noutamaan San Pedrosta osastomme näytelmä tarpeet, jotka on aikoinaan lainattu S. P:n s. s. osastolle.

Samana iltana oli myös keskustelukokous, jonka alusti Tan Hokkanen keskusteltavaksi: Oliko Venäjän vallankumous sosialistinen eli ei?

Ja onko tässä maassa otettava esimerkkiä Venäjältä?

Aine synnytti vilkkaan noin parituntia kestävä keskustelun ja yleisempi miellipide oli, että se oli sosialistinen vallankumous sekä esimerkiksi kelpaava.

Samassa kokouksessa luki toveritar Thompson mehukkaasti sepitetyt ilmapöytäkirjan. Seuraava ohjelma-kokous on 28 p. joulukuuta, johon m. m. tulee käsin kirjoitettu "Soitu".

Sen kappaleen nimi, joka esitetään uudella huoneustolla 8 p. tammikuuta on "Vuoksen varrella". Kappale on hauska hausseksinen kansannäytelmä. Toivomme silloin torpan täyteen. Kappale alkaa klo 8:30.

Matju.

Tilaa Toveritar!

Kenelle ei vielä tule Toveritar tilatkoon sen heti!

Naimailmoitus

Suomen immet ihanat, lämpimät ja lihavat — ja laihkin saavat olla mukana — täällä olisi kolme elämänhaluista poikaa ja kaikki ollaan veljeksi, ollaan vailla ystävä, joka joulun tullessa pitäisi olla kahvin keittämässä ja käden kaulaan käärimässä. Ikämme on 18—30. Kirjeet tervetulleita kaikilta Eevan sukupuolelta. Kirjeet vastataan kirjeillä ja valokuvat valokuvilla.

H. J. K. A. K., F. K.
Box 116, Phelps, Wis.